

**ANTON
VAN ZANTBEEK**

Verander de woestijn in een oase

Eerlijke fiscaliteit blijft in België een hot topic. Vooral links hamert daarop. De sp.a lanceerde de Eerlijk is beter!-campagne. Ook Groen vindt dat de rijken nog meer moeten bijdragen. Via CD&V belandt die boodschap op de regeringstafel. Daardoor wijst het kompas van de centrum-rechtse regering naar links.

De roep om meer eerlijkheid is plat gezegd het geld halen waar het zit: bij de beleggers en de ondernemers. Zij worden dan ook jaar na jaar geïveerd. Naast de verhoogde btw en accijnzen zijn er de zoveelste verhoging van de beursbelastingen en de verdubbeling tot verdrievoudiging van de roerende voorheffing. Ook de strijd tegen de managementvennootschappen, villavennootschappen en de verhoging van de voordelen van alle aard past in dat rijtje.

En toch is het nog altijd niet genoeg. Er moet nog meer worden herver-

deeld. Wat onder de mat wordt geveegd, is dat we in België al als de besten herverdelen. Zelfs een rapport van Oxfam International bevestigt dat. Wereldwijd doet enkel Zweden volgens dat rapport nog meer inspanningen om de kloof tussen arm en rijk te verminderen. De OESO komt tot dezelfde vaststelling.

Moeten beleggers en ondernemers dan toch weer dieper in hun buidel tasten om het zoveelste gat in de begroting te dichtten? Uiteraard vinden de havenots dat. De Ierse toneelschrijver George Bernard Shaw wist al dat *"a government which robs Peter to pay Paul, can always depend on the support of Paul"*. Iedereen wil dat een ander de belastingen betaalt. Maar de maatschappij moet daarin een evenwicht vinden. Net zoals de armen niet aan hun lot mogen worden overgelaten, mogen de rijken niet worden gepluimd. Anders wordt het streven naar succes en dus naar vooruitgang voor de hele maatschappij gefnuikt. Ondanks het recente succes van extreem links in Wallonië heeft de implosie van het communisme bewezen dat er grenzen zijn aan de herverdeling.

Veel eerlijker kunnen we het in België dus niet maken. Of

toch? Uiteraard wel! Er is bijvoorbeeld een heel oneerlijke oase in de fiscaliteit. Dat is niet de vrijgestelde meerwaarde van Marc Coucke, maar wel de belasting op de inkomsten van artiesten. We nemen het voorbeeld van Thomas die in Gent woont en alleenstaand is. Hij heeft een jaarlijks bruto-inkomen van 50.000 euro. Als dat inkomen een loon is, houdt hij 31.962,27 euro over (belastingdruk van 36,08%). Zijn het intresten, dan blijft er 35.000 euro over (belastingdruk van 30%), en van een dividend is dat 23.103,5 euro (belastingdruk van 53,79%).

Is het onderhoudsgeld, dan krijgt hij netto 35.585,06 euro (belastingdruk van 28,83%). Maar als artiest ontvangt Thomas 41.982,49 euro, wat neerkomt op een belastingdruk van amper 16,04 procent.

Zeer oneerlijk dus! In de linkse logica moet Thomas meer bijdragen, anders is het niet eerlijk. Maar dat is niet de oplossing. We gaan er echt niet

komen met de enkele fiscale oases die in België nog resten volledig te draineren. In plaats daarvan moeten we de woestijn irrigeren en die veranderen in een oase. Daar wordt iedereen beter van. Maar daar is politieke moed voor nodig. Vanuit duidelijke politieke beleidskeuzes begrotingsoverschotten boeken en die gebruiken om belastingen te verlagen, schulden terug te betalen of een pensioenpot aan te leggen.

Maar zo'n visionair beleid lijkt onmogelijk in België. Opeenvolgende regeringen excelleren in de kunst om begrotingsputten te dempen met inefficiënte belastingverhogingen en domme, lineaire kostenverminderingen. Zou de Amerikaanse econoom Milton Friedman dan toch gelijk hebben gehad toen hij stelde: *"If you put the federal government in charge of the Sahara Desert, in 5 years there'd be a shortage of sand."* ©

De auteur is advocaat van Rivus en professor aan de Faculteit Economie en Bedrijfswetenschappen van de KU Leuven en de Fiscale Hogeschool.